

EN ZENGİN KUL

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve âla alihi ve sahbihi ecmaîn.

Aziz Kardeşlerim,

Küçük çocuklar ağladığında o çocuklara susmaları için anneleri, abaları babasının bir aylık maaşından daha değerli olan cep telefonlarını oyuncak olarak veriyorlar. O telefonda çocuk kendi resmini görüyor. Daha önce onun filminin kaydedilmiş hâlini görüyor. En ağlayacak hâldeyken de çocuklar susuyorlar. Bu yaşadığımız zamanda hepimizin çok üzerinde durması gereken, özel dosyalar açıp inceleme yapmamız gereken bir noktaya işaret ediyorum: Altı aylık, yedi aylık, yaşını almamış çocuğun elindeki oyuncak veya ona oyuncak diye verilen şey, susması için verilen şey babasının bir ay çalışarak alamayacağı bir şey. "Yeter ki sussun çocuk, ağlamasın. Hele ki misafir varken hiç ağlamasın" gibi bir nedene dayandığını tahlil etmiyorum. Yanlıştır, doğrudur da tahlil etmiyorum ama yedi aylıkken, sekiz aylıkken babasının bir aylık maaşından daha değerli bir oyuncakla susturulan çocuk on yaşında akli erdiğinde ne ile oyalanacak onu merak ediyorum. Bunu tahlil etmemiz gerekiyor.

Çocuğun elindeki oyuncak, "sussun" diye verilen cihaz, babasının ve dedesinin görmediği bir cihaz. Bebek ise babasının görmediği cihazla oynuyor, susuyor. Bu cep telefonu olur, bilgisayar olur. Cihazın adını koymak istemiyorum. Mesela; çocuğun eline cep telefonu veriliyor da, işte çocuk tuşlarıyla oynar da, fatura gelir de, masraf olur. Bunu konuşmuyorum. Bunu söylesem "Kilitledik de verdik." olacak. Cevabı hazır bunun. Hayır, meselemiz o değil. Bir yaşındaki çocuk, babasının elli yaşında bile elde edemediği şeyi elde ederse o çocuğun elli yaşına geldiğindeki hâlini düşünmemiz gerekiyor. Yeni bir nesil geliyor ki bu neslin dünyada her şeyleri var neredeyse. Bir şeyleri yok: kanaat. Her şeyi var, kanaat yok çocukta. Her şeyi bir hafta kullanıp atmak için yaşamaya alışmış. "Doyumsuzluk" diye bir hastalığı var ve bu hastalığın bu dünyada tedavisi yok. Servet içinde kanaatsiz yaşadığı için fakir yaşıyor, doymayı bilmiyor. Annesinin ona hazırladığı kahvaltıyı çatalarken peynir hoşuna gittiyse "elhamdülillah" demiyor. "Anne bundan var değil mi? Gene bundan alsın babam, söyle." Diyor, yarını düşünüyor. "Doydum elhamdülillah" yok. Yani "elhamdülillah"a da gerek yok diyelim "doydum" yok.

Bir fıkrayı ders gibi anlatmak istiyorum. Mevcut hâlimizi ve bu nesil yirmi sene sonra ne olacak onu konuşuyoruz: Anne kek yapmış, dolaba koymuş. Gelmiş bakmış ki kek yenmiş. Evin küçük çocuğu keki yemiş. Annesi anlamış bunu. "Oğlum" demiş "Sen bu keki yedin ama ağabeyini hiç düşünmedin mi?" demiş. "Düşünmez olur muyum? Gelecek diye ödüm patladı. Hepsini yedim." demiş. Bu fıkra ama hayatın kendisi şimdi. Şu peynire çatalı batırırken ya da sevdiği filanca şeyi yerken "elhamdülillah, bugün de Rabb'im bunu verdi" diyen nesilden "babam bu kekten alsın, bu güzel" diyen nesil olduk. O da beğendiye o keki. Tesadüfen beğenecek, teşekkür edecek. Beğenmek diye bir şey yok. Bir kusuru var muhakkak her şeyin. Aç kalmış veya her şeyi yememiş, "çocukları aç kalmasın" diye anne baba her şeyi feda etmişler; obur, obezite, doymaz bir nesil yetiştiriyorlar. Bir kanaat kıtlığı var dünyada. Nimetlerin çöpe atılacak kadar enflasyonu var. Hatta anne-babanın bile enflasyonu var, fazla duruyor evde. Anne evde durduğu için değersiz oluyor.

Kanaat denilen şey, sözlüklerden silinmiş bulunuyor. Biz, elhamdülillah mü'minler, namaz kılan insanlar olarak, büyük iddialarla bu hayata bakıyoruz. Ama ne yazık ki namaz kılan, iman etmiş insanlar olarak biz de çocuklarımızı bu hâleti ruhiye ile yetiştiriyoruz. Sanki hayatın başka alternatifi yokmuş gibi algılıyoruz. "Çocuklarımızın arzularından birini gerçekleştirmezsek çocuk hakkı kalır" diye düşünüyoruz.

Hak etmedikleri çağda bilgisayar sahibi olmalarını babalık annelik görevi olarak algılıyoruz. Elbette kendimize göre bahanelerimiz hazır, ayrı bir konu.

Meselemiz; çocuklarımızın cep telefonu, bilgisayar sahibi olmaları, küçük yaşta ellerine bu modern cihazların verilmesi meselesi değil. Bizim meselemiz; bu çocuklarımızın erken doyumunun hayatta kaç mal olacağını hesap etmememiz meselesidir. Erken doyum diye bir hastalık var. Her şeyi geçici kullanmaya alışmış. Bu yüzden de debdebeli masraflarla yapılan düğünlerden sonra bile sanki mobilya değiştirir gibi eşini beğenmeyip avukatın kapısına müracaat edilebiliyor. Çünkü her şeyi değiştirmeye alışmış. Her şeyi değiştirmeye alışmış. Sadece kek ve cep telefonu meselesi değil bu, evlenince de eş meselesi. On beş günlük, yirmi günlük evli insanlar çok rahat bir şekilde "Aradığım gibi çıkmadı. Bu böyle olmaz. Yaşanmaz böyle hayat." diyebiliyorlar. Mübarek, zannedersin dağ başında, yirmi senedir gurbet hayatı yaşıyorlar. Bu tatminsizlik, kanaat olmadan yaşama hastalığı, herhâlde Filistin'deki kardeşlerimizin başındaki Yahudi belasından daha aşağı bir bela değil. Oradaki de büyük bir bela. Çünkü oradakinin başında da bu kanaatsizlik belası var. Oradakilerde cep telefonlarıyla çocuklarını susturuyorlar.

Bir kanaatsizlik belasıyla yaşıyoruz. Bizden önceki nesiller ise böyle değildi. İbret-i âlem için örnek vermek istiyorum. Şüphesiz bugün yaşı yirmi-yirmi beş olanlar bunu bir temel fıkrası olarak dinleyeceklerdir. Ama yaşı ellinin üstünde olanlar bu anlattığımı çok rahat bir hakikat olarak bilecekler: Köye giderken İstanbul'dan şehre uğrayıp ekme alıp insanlara şehir hediyesi olarak götürüyorlardı. Onlar da onu büyük bir hediye gibi algılayıp "evimize şehir ekmeği getirdin" diye dualar ediyorlardı. Köydeki kuru ekmeğini de o ekmeğin içine sandviç yapıp yiyorlardı. Bu nesilden şimdi geldiğimiz nesil, ekmeğin karasını beyazını ayırt eden -a sabahki ekme bu aman Allah'ım ne büyük afet sabahki ekme bu- "sıcak ekme yenir yenmez" diye dursun doktorlar. Bir sıkıntıyla yaşıyoruz şimdi çocuğunu evlendirip "bunlar geçinmiyorlar, ayrılmayı düşünüyorlar" diyen anne- baba o çocuk beş yaşındayken aldığı oyuncaklar üzerinden hesaplamaya başlamalıdır. "Geçinmiyorlar"dan tatmin olmamış, olmaz, asla kanaati olmayan, aradığından başkasıyla susmayan çocuk yetiştirirken bu boşanmanın da temelini atmıştı o baba, anne. Misafirlik mi var, evde misafir mi var çit çıkarmayacak çocuk. Çit çıkarmasın diye de evde ne varsa onun olması lazım, her dediği olması lazım. Sonra misafirler "çocuğu ağlatıyor" derler ne demek ya. Bebek ağlar elbette misafir gelse de ağlar gelmese de ağlar. Ama hayat doğal değil ki hayat "misafirler ne diyecek" üzerine kurulu. Mübarek misafir değil denetçi, evimizi denetlemeye gelmiş ya kötü rapor verirse sigorta da ceza yazar "evde işletme iyi değil" diye.

Hayatımız doğal akışı içerisinde derelerden aka aka gitmiyor. Su borularından hayat akıtıyoruz biz. Hep istediğimiz gibi akacak. Çatlak oldu mu bir yerde tamirci çağırıyorsun. E tamirci hayat tamiri yapamıyor su borusu tamiri yapabiliyor. Çocuğun ağlaması bile sıkıntı, ağlamayacak. E ağzını alçı doldur, tıkansın, nefes almasın, ağlamasın o zaman. Çocuk dediğin ağlayarak büyür. Çocuğun ağlaması sıhhatini gösterir ağlasın, e yaramazlık yapsın. Yapsın yaramazlık da yapsın. Olmaz "misafir ne der, komşular ne der". Ne derlerse işte evlenip boşanana da onu diyorlar. "Bir genç iş bulamıyor." "Niye iş bulamıyor?" "E giriyor da bir hafta sonra çıkıyor." "Niye çıkıyor?" "E patronlar hep zalim." "Niye zalim? Beyefendi elinde cep telefonu çalışacak ona izin vermiyorlar. İki bir telefonla görüşecek tezgâhı bırakacak. O tezgâh orada bekleyecek o "ha iyiyim, çok güzel" deyip yirmi dakikalık küçük görüşme yapacak.(!)

Aziz Kardeşlerim;

Tekrar Filistin'deki Yahudi'nin başındaki belaya dönüyorum. "Ne büyük bela." Doğru. Bana göre o büyük belalardan biri de, yahudi bombası kadar büyük belaların biri de; cep telefonu firmalarının veya telefon şirketlerinin "bedava görüşeceksin, ömrünün sonuna kadar bedava" diye reklam yapmalarıdır. "Bedava görüş. Sınırsız görüş. Yeter ki bu hattı al bizden. Sınırsız görüş. Gün yirmi dört saat, reklam yaparken "otuz saat görüşme günde" diyor. Yirmi dört saati otuz saat nasıl kullanacak? Yeter ki al sen otuz saat görüş. Demek öldükten sonra mezardan da devam edeceksin görüşmeye. Bu Yahudi bombası kadar tehlikeli bir bomba. Neden? Kim bu dünyada yirmi dört saatin yirmi dakikasını lüzumsuz buluyor ki telefonla görüşerek onu geçiştirecek. Bir iletişim cihazı muhabbet cihazı olarak niye kullanılıyor? Çocuklarımıza zehir vermek kadar tehlikeli bir şey onların sınırsız telefonla görüşmeleri, sınırsız muhabbet etmelerini sağlamak. Henüz evli değiller nişanlı da değiller. İleride nişanlanmayı düşünüyorlar. Açtılar mı telefonu bir daha pil bitinceye kadar telefonda görüşme oluyor. Be mübarek nişanlanınca ne görüşeceksiniz? Evlenince ne görüşeceksiniz? Evlenince boşanacaklar tabii. E niye evleniyorlar ki boşanmayacaklardı da. Nereye gidiyor bu yolun ucu? Bunu hesap etmek zorundayız.

Kudüs'te, Gazze'de filan mahalleye bomba atılmış kadar esef etmeliyiz. Bir telefon firması şunu verirken sana sınırsız görüşme vaat ediyor. Kim bu hayatta sınırsız birisiyle görüşecek kadar, malayani yapacak kadar vakit bulabiliyor ki. Bu vakitler nerden bulunuyor? Hadi diyelim ahirete iman yok. Diyelim ahirette hesap kitap olmayacak. Ölüncü kemiklerimiz çürüyüp gidecek diyelim. Yani kâfirlerin mantığı ile bunu ele alalım. E peki bu hayatta herkesin sınırsız görüşme yaptığı kadınların, erkeklerin, çocukların, gençlerin böyle bu kadar boş hayat buldukları bir dünyada sonra ne olacak?

Akşam eve gelen erkek evde hanımının yapması gereken işleri kime yaptıracak? Akşama kadar telefon görüşmesi yapmış. Bir rezillik de akşamdan sabaha kadar ücretsiz görüşme. Niye akşamdan sabaha kadar ücretsiz? Sabah namazına kalkma derdi yok ki. "Sabaha kadar konuş." Biz hayata telefon firmalarının reklamına göre bakacaktık da niye "Lâilaheillallah Muhammedun resûlullah" deyip iman ettik, her şeyimizi Allah'a ve Peygamber'ine bağladık? "Dinimizde yatsıdan sonra oturmak yoktur" diyor Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem. Yatsıdan sonra ise rahat görüşürüz ücretsiz diye ahizeyi açıyorsun. Tabii elle tutsa adamın eli felç olur. Elle tutulmadığı için ahizeyi açıp hoparlörden görüşeceksin. Yahu dün konuştuğunuz konular bunlar tespih mi bu sabaha kadar tekrar ediyorsun. Konuşmasan yazık günah. Ya bu Filistin'de Gazze'ye atılmış bir bombanın sivil şeklidir. Bu da bombadır. Orada da bir nesil kazanıyor. Burada da bir nesil kazanıyor. Kanaati olmayan bir nesil kazanıyor. Ve ulu orta propaganda yaparken de "biz Müslüman bir nesil yetiştireceğiz" diye büyük laflar ediyoruz. Mahallemizde imam hatip okulu açılmasını nesil yetiştirmek için yeterli görüyoruz. Aldanıyoruz, aldanıyoruz. Okullar insan yetiştirmiyor. Her caminin bulunduğu mahallede insanlar sabaha kadar namaz mı kılıyorlar? Camiler namazlı insan, nesil yetiştirmiyor da okullar, Kur'an kursları nasıl iyi Müslüman yetiştirecek ki?

İyi Müslüman'ı, iyi insanı analar yetiştirir. Bu dünyada anneleri kadar nesil yetiştirecek. Anne de telefonla görüşüyor. Biz bu doyumsuz, altı aylıkken babasının iki aylık maaşı kadar değerli bir telefonla oynayan çocuklarla bir nesil yetiştireceğiz, Sevgili Peygamber'imiz sallallahu aleyhi ve sellem de hangi şartlarda nesil yetiştirdi?

Buhari'nin rivayet ettiği bir hadiste Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem biricik talebelerinden söz ediliyor. Ashabı Suffa'dan, imam hatip okulundan Efendimiz'in imamlar ve hatipler yetiştirdiği okul; Ashabı Suffa. Allah onlardan razı olsun. Buhari rivayetinde diyor ki: -Ashabı Suffa ki yaklaşık iki yüz kadar sahabe orda kaydolmuşlar, yetiştirmişler kendilerini. Ashabı Suffa; yetmiş, seksen metre kare dediğimiz

bir yerin adıdır. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in kabri şerifinin yanında, Mescid-i Nebi'nin arkasında üstü hurma lifleriyle örtülmüş. Etrafında dört tane ağaçla sınırları belirlenmiş. Bizim piknik yaptığımız yer gibi bir yer herhâlde, çamur her yer çamur. Çamur değilse toz toprak. Böyle bir yerde.- Diyor ki Ebu Hureyre radiyallahu anh -o da oranın talebelerinden-: "Oradakilerin bir peştamalı olurdu" diyor. "Çok toz duman varsa kafasına atarlardı. Toz duman yoksa bellerine sararlardı avretleri görünmesin diye." Hadis-i şerifi Buhari'den naklediyorum. Ağlamasın diye peştamal vermişler gibi değil. Bir peştamalları var. Bizim banyo havlularımızdan bir üst bir altlık var ya onun bir tanesi ama bez. O kıt şartlarda, açtan Ebu Hureyre'nin bayıldığı zamanlar olmuş yiyecek bir şey yok. O şartlarda bütün insanlığın kurtarıcısı olan müthiş bir öğretmen nesil yetiştirdi Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem. Aslımız bu bizim. Dini böyle bir nesilden öğrendik. Öyle bir şımarık nesle devretmeye çalışıyoruz.

Yirmi numara ayakkabıyı kırk iki numara ayağı olan birine giydirmeye çalışıyoruz. Sonra da bizden biri ölünce şöyle "Allah cennete koyar" diye dua etmiyoruz da "onu peygamberler, Ömerler, Aliler, şehitler, salihlerle yan yana koy ya Rabb'i." Aşağıda da koymak yok. Sıradan bir sahabinin yanına gitmek de yok. Olur mu? Böyle bir derdimiz olması gerekiyor.

Kardeşlerim,

Çocuklarımıza oyuncak almayalım. Çikolata almayalım. Her ay bir ayakkabı almayalım. Dört yaşında aldığımız ayakkabı eskimediye sekiz yaşında ayağına olmasa da onu giysin demiyorum. Öyle demiyorum. Ayağına olmayan ayakkabıyı elbette çocuğa giydirmeyelim canım. Zulüm haramdır. Ama bu ayakkabı yırtılmadı. Aynı ayak, aynı ayakkabı niye değiştiriyoruz bunu diye sorgulayalım. Var olabilir, paramız da bulunabilir. Mesele para bulup bulmama, çocuğa ayakkabı alıp alamama meselesi değil. Sonra bu altı hafta geçmeden değiştirdiğin ayakkabı gibi altı ay geçmeden kadın değiştirmeye kalkacak bu. Bu iştahı kesmezsen küçüken, ebedi doyamayacak bir daha. Bu, senede bir mobilya değiştirecek. Ve çok daha beteri babasının mezarını değiştiriyor. Şimdi yeni duyduk bunu da "Babamın mezarı çok eskidi üstünü yeniden yaptıracağız caiz mi?" Ya altta da adam canlandı yeniden bir de evlendir babanı mezarda bari. Bu ne yahu? Böyle bir hayat olur mu? Kapitalistlerde bile böyle bir şey yoktur. Sonradan görmüşün her şeyi sıkıntı. Babasının mezarını yenileyecekmiş. Bunları Gazze'deki Yahudi bombası gibi, sivil bir bomba olarak beynimde patlamış hissediyorum.

Böyle nesil yetiştirilebilir mi? Kanaat yok, razı değil. Ne verirse versin Allah, razı değil. Tükenmiyor. Baba, anne, evlat herkeste böyle bir sıkıntı var. Tekrar ediyorum: "Evlerimizde kıtlık olsun" demiyorum. "Evlerimizde çocuklarımız açlık çeksın, ayakkabısız bakkala gitsinler" demiyorum. Ama bu evde on senedir hep birinci sınıf peynir alınıyor. Bu çocuk peyniri hep böyle kaşık batınca yoğurt gibi olan yağlı peynir diye algılıyor. Bu çocuk günün birinde bu peyniri bulamazsa açlıktan mı ölecek? On beş yaşına gelmeden kolesterolü patlamış bu çocuğun. Yağdan, çörekten babasıyla aynı kiloda çocuklar. Hareket yok ki. Sofraya sofradan, bilgisayarın başına. Oradan da bir kilometrelik yoldan servisle okula. Tabii okula da servisle gidecek. "Ee çünkü hep çocuklar servisle geliyor. Bizimkini yürütürsek çok kötü onuru kırılır çocuğun." Onursuz bir hayata doğru geliyor.

"Allah'ın nimetlerini kullanmayalım" demiyorum. Bu nimetlerin sınırsız olduğu evhamına bir son vermemiz lazım. Hiçbir nimet sınırsız değil. Şu hayata bakınız ki insanoğlunun en büyük dertlerinden biri yemek olmuş. Bulamamak değil ama yemek fazlalığı. Bir önceki kuşak kansızlıktan, açlıktan ahirete gidiyordu. Şimdiki kuşak da selam vermeden doktora "şunu yeme, bunu yeme" diye başlıyor. Sanki bakkallar fare zehri satıyor. "Bakkaldan şunu alma bunu alma." Doktorlar ne diyorlar: "Ambalajlı yiyecek alma." Açıyorsun evin dolabını ambalajsız bir şey yok. Bu gidişat Afrika'daki açlık

gidişatından aşağı bir sıkıntı değil. Çünkü filan yerde Afrika'daki açlığı, gönlünde Allah korkusu olan, ahiret umudu olan filan Müslümanlar taşıyıp taşıyıp giderebiliyorlar. Doyuyor oradaki mü'min insanlar veya insanlar. Ama henüz bizim çocuklarımızın gözünü doyuracak bir vakıf kurulmadı. Doyacak bir göz yok ki. Kanaat diye bir şey yok. Ve biz anneler, babalar olarak öğretmenler, vakıf sorumluları olarak Müslüman bir nesil yetiştiriyoruz.

Sevgili Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in kızı Fatıma radiyallahu anha bin bir meşakkatle evlendi. Bir gün duymuş ki Medine'ye işte belli servet gelmiş. Pazara mal gelmiş. Bunalmış gitmiş babasına 'babacığım' demiş. 'Evde bin bir sıkıntımız var' demiş. 'Medine pazarında da durumlar biraz normal, damadınla biz perişan durumdayız.' demiş. Sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in Ahmed bin Hanbel'in rivayet ettiği hadisi hepimizin kulaklarında küpe olmalıdır. Buyurmuş ki: "kızım Ashabı Suffa'dakiler henüz her şeyi bulmadan "Muhammed kızına fazladan bir şey verdi" dedirtemem." demiş. Sanki Muhammed'in kızı mobilyalar içinde oturuyor. Şu Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem kızı kaç gündür sofrasında bir çorba olmamış bir kız. Kuru bir ekmeğin haftalık evinde bekliyor da "o varken ben sana nasıl fazla bir şey verebilirim" diyor. Lüks yatırım tabii. Hani salam, sucuk verse israf olacak şimdi.

Bir nesli böyle yetiştirdi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem de "doymak üzere cennette bulaşacağız" deyince "peki babacığım" deyiverdiler. Bu dünya doyumluk yer değil. Aç mısınız? Açız. Çıplak mısınız? Çıplağız. "Cennette giyineceksiniz, cennette doycaksınız. Havz-ı Kevser'den içeceksiniz" deyince gözyaşları akıttılar. Sevinçten ellerindeki hurmayı fırlatıp cennette doymak üzere yola koyuldular. O nesil açlığını gidermek için cenneti teselli kabul etti. Bizi kandırmıyor diye Allah'a ve Peygamber'ine de itimat ettiler. Şimdiki nesle cennetin nesini vaat edeceksin? Huri desen zaten kendi hurisini filmlerden seçmiş o! Cennette sucuk mu, salam mı var? Cennette üzüm vaat ediyor Allah. Üzümü zaten kuru diye beğenmiyor o. Bu obur, obezite nesle vaat edilecek cennet bile kalmadı maazallah. Yeni neslin hayallerini cennet nimetlerinin bile süslememesi, hurilerden daha güzel kızlarla evlilikler yapacağına, cennet gılmanlarından daha güzel eşleri olacağına bu dünyada inanıyor olması Gazze'ye düşmüş yüz bombadan daha ağır bir bomba olarak bizim başımızda patlıyor. Zaten bir afet de; bunu hissedemiyor olmamızdır.

Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem huzurun, mutluluğun kaynağından söz ederken "Allah'ın senin için yazdığına razı ol, huzur bulursun" demeye getiriyor. "Allah bize ne yazmalı?" bunu söylemeye kalkıyor gençlerimiz. Ama ilk mü'min nesil "bana bir hurma yazdıysa ben razıyım Rabb'imnin bu hurmasından" deyiverdi.

Aziz Kardeşlerim,

Ayıplamak, kınamak için -Allah muhafaza- konuşmuyorum. Ben de hayatın bir parçasıyım, dertleşiyoruz, ne hâle geldiğimizi konuşuyoruz. Mikrofonun karşısındaki bir insan olarak bunu konuşmazsam kıyamet günü benim yakam yırtılır, herkes yakama sarılır. Yahudi'ye lanet ederek geçiştiremem bu işi ben. Banka faizlerinin neden ekmeğin peyniri gibi satıldığının sebebini vurguluyorum. Çünkü aç, gözü doymamış, Allah'ın taksimine razı olmamış bir nesil yüz sene borç ödemeye razı oluyor, yüz dakika sabretmeye razı olamıyor.

Bir afet yaşıyoruz. Bu afeti hissedemiyoruz bile. O kadar afetle iç içe olduk ki öyle bir afet içinde bulunduğumuzu hissedemiyoruz bile. Gençlerin temennileri sınırsız hâle gelmiş. Şimdi çözdüm formülü: Yirmi sene önce Batılılar çizgi filmlerinde uçan kaçan böceğin peşinden giden adamlar

yapıyorlardı. "Niye çizgi film yapmışlar da çocuklara bunu seyrettirmişler" bunu şimdi anladım. Parayı da öyle düşünsün diye, evliliği de öyle düşünsün diye, evi de öyle düşünsün diye. Şükür yok. Çünkü şükür doyan yüreğin işidir. Allah'ı hatırlamak nimet olarak elindekini kabul etmeye dayanır. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'e dönüyoruz. Yetiştirdiği nesle dönüyoruz. Bize kıyas ediyoruz ve aradaki uçurumun nasıl kapanacağını merak ediyoruz. Tekrar ediyorum ama tekrar vurguluyorum:

Nimetleri tepen anlayışı dillendirmiyorum ben. "Her şeye rağmen biz aç kalalım" demiyorum, "ütüsüz giyinelim" demiyorum. Ama "yatak çarşafı da ütülenir mi yahu" diye soru soruyorum. Yorgan ütülenir miymiş bu dünyada ya?" "İlk yatıldığında berbat olacak yatak çarşafı yirmi dakika ütülenir ve buna elektrik ve ömür harcanır mı? Benim görmem için hazırlanmış bir odada başkasının göz zevkine hitap edilir mi?" bunu soruyorum. Yatak odalarımızın eşlerin göz ve fiziksel zevklerine uygun olması gerekir, hatta olmalıdır, masraf edilmelidir diyorum. Ama o yatak odasının satın alınmasına giderken komşular da götürülüp "bu güzel mi" diye sorulmasını şeytan tuzağı olarak görüyorum. Benim yatacağım odayı başkasının göz zevki niye belirliyor bu dünyada? Bu çılgınlığın sonu nedir? Bunu merak ediyorum.

Sevgili Peygamber'im sallallahu aleyhi ve sellem bana sabah namazına kalkmayı, sakal bırakmayı Müslümanlık olarak öğrettiği gibi nimetlerle ilişkinin boyutunu da öğretmedi mi? Hepimizin bildiği bir hatırayı burada bir kere daha nasıl tekrar etmem ben şimdi: Bir gün mübarek başı açlıktan ağrıyorken evinden çıkmış, Ebubekir'i de bir taşın üstünde oturuyor bulmuş: "Ebubekir ne oldu sana? demiş. "Ya Resûlullah dün ve bugün bir şey yiyemedim açlıktan gözlerimi açamıyorum." "Ya bende de aynı sıkıntı var gel hele bir gidelim" demiş. Beraber çıkmışlar Medineli ensardan birisinin kapısını çalmışlar. Selam vermişler. Kadın çıkmış. "Nerede bu evin erkeği?" demiş. "Su getirmeye gitti" demiş. İçme suyu getirmeye gitmiş. "Buyurun ya Resûlullah" demiş. Adam gelmiş "buyur ya Resûlullah hoş geldiniz" demiş. "Medine'nin en güzel günü bugün" demiş. "Sen evimize geldin." Buyurmuş ki: "ben de bu arkadaşım da iki gündür ağzımıza bir şey koymadık ciddi açız" demiş. "Hemen ya Resûlullah" demiş, gitmiş bahçesinden henüz olgunlaşmamış hurmalardan almış getirmiş, "bunlarla bir idare edin ya Resûlullah" demiş. Sonra bıçağını almış. Bıçağını alınca Efendimiz buyurmuş ki: "sakın süt veren hayvan kesmeyesin" demiş "Yok, yok ya Resûlullah" demiş. Gitmiş hayvanlardan birini kesmiş, işte cılız bir hayvanı ailece oturup yemişler orada. Doyunca Efendimiz Ebubekir'in omzunu tutmuş: "Ebubekir" doyduk ama sorulacak bu nimetin hesabı" demiş.

Piknik yaparsan öyle. Adam pikniğe gidiyor, piknikten önce evde mükemmel bir kahvaltı yapıyorlar. Sonra da piknikte mangallar geliyor. Ondan sonra da "kapuzları keselim bakalım artık" diyorlar. Oradan da hastaneye tabi doğruca. Ama bir piknikten sonra "bir kere buradaki mutlu manzaranın, ailece burada bulunuşumuzun, çocuklarımızın gülücüklerinin şu çiçeklere benzeyişi bu bile dâhil olmak üzere bu nimetleri sorar bir gün Allah" şuuru yok. Pikniği biz yaptık çünkü. Çekmedik ki açlık, doyunca şükretmek aklımıza gelsin. Altı aylıkken altmış yaşında dedesinin elinde olmayan telefonla oynayan çocuk ne olacak ki? Zaten biz hep kazanıyoruz, çalışıyoruz, işler çok iyi. Hep iyi planlama sayesinde bu hâle geldik, çok iyi planladık. Veren Allah değil planlayan baba. İman sıkıntısı yaşıyoruz. Gavurluk anlamında değil ama içini dolduramamak anlamında imanımızda sıkıntı var.

Kardeşlerim,

Bir insanın imanının yerini bulduğu "işte mü'min" dediğini kim test etmek istiyorsa şöyle bir test yapabilir: Senin elindeki paralar, banka hesabındaki paralar, servetin, köydeki arazilerin, şehirdeki kiralık yerlerin, iş yerindeki makinelerin vesaire hepsini topluyorsun bir bilanço çıkarıyorsun. Elimde

bunlar var diyorsun ve bunlara bir itimadın var senin. Bunlara göre plan yapıyorsun, çoluk çocuğunu geçindiriyorsun. Bu elindeki mala itimadın Allah'ın eline itimadından fazla ise imanda sıkıntı var. Sana ve bütün çocuklarına yüz seneden fazla yetecek bir servete rağmen onu yok sayıp Allah'tan gelecek bir lokmaya itimadın varsa senin imanın sağlam demektir. Müslümanlık; sendekinden çok Allah'takine güvenmektir. Müslümanlık; asıl mal sahibini Allah kabul etmektir. Kilo çoğaldıkça sağlık sorunu arttığı gibi mal çoğaldıkça da sorun artıyor. Müslümanlık; hesabı olacak, şükürü gerekiyor diye düşünmektir. Mal sahibi olmak Müslümanlığa aykırı değil ama malı sahipsiz ve hesapsız görmek Müslümanlığa aykırı.

Bilakis Allah verdiği nimetlerin üzerimizde görülmesini ister. Tüketelim ister, çıldırarak değil, sağlığımızı, kişiliğimizi, ailemizi koruyarak tüketelim ister. Para harcamak için bir yere gitmektir çılgınlık. Alışveriş merkezine gezmek için giden Müslüman raydan çıkmış Müslüman'dır. İhtiyacını karşılamak için elbette alışveriş merkezine gidersin. "Çocuk çoluk bugün alışveriş merkezine gittik." "Hayrola hepimiz ayakkabı mı aldınız?" "Şöyle bir gezelim dedik." Vah hâlinize! Umreye gider gibi alışveriş merkezine gitmeye başlamış Müslüman. "Şöyle bir gezelim dedik." Başkalarının kadınlarını, kızlarını görmek miydi maksadınız? Yoksa çocuğunun aklında olmadığı hâlde bir dahaki ayda neler alacaklarını görsünler diye teşhir için mi gittin yoksa kendi çoluk çocuğunu mu teşhir etmeye gittin? Hangisi bunların?

Çocuk niye sizinle geldi çocukla ilgili bir alışveriş olmadığı hâlde? "O da bir görsün dedik." Nasıl çıldırdığınızı görsün diye mi aldınız? Kaybettiğimiz kanaat denen nimeti kim nerede buluyorsa yakalasın alsın. Çünkü bizi insan olarak kanaatten başka hiçbir şey bu dünyada doyuramaz.

Kanaat ne demek peki? Allah'a güvenmek demektir. "Yarattı aç bırakmaz" demektir. "Evsiz bırakmaz" demektir. Çünkü ben insanım, Peygamber'im beni tarif ederken ne demişti: "Bir insan olarak ben bir vadi dolusu değil iki vadi dolusu altınım olsa - toprak değil, Çukurova pamuğu değil vadi dolusu altın- yeter, bunları bozdursam, her gün Afrika'da bir köyü donatsam gene bitmez bu demem insan olarak. "Üçüncü vadisi nerede dünyanın onu arar" diyor sallallahu aleyhi ve sellem. İnsanı yaratan Allah böyle söylettirdi Peygamber'ine.

Benim karakterim budur ama panzehirim nedir? Kanaat. Kaç günüm kaldı ki dünyada? "Elhamdülillah bugünlerime yetecek kadar da var zaten, Rabb'ime şükürler olsun" demektir kanaat. "Rabb'im bana rızık ver ama rızıktan önce de tembellik verme, çalışma azmi ver ya Rabb'i." Bu büyük duadır. Açlıktan çok tembellikten korkan Müslüman iyi Müslüman'dır.

Ben çalışayım akşam eve geldiğimde bitkinlikten yatağa girmeye bile vaktim olmayacak kadar yığılıp kalayım, o kadar yorulayım bırakırsa bıraksın Allah aç, ne edeyim? Kanaat bu işte. Ki Allah öyle çalışan hiç kimseyi aç bırakmadı. Babasından aldığı bursla, harçlıkla yaşayan çocuk, sokaklarda demir toplayarak, eski hurdaları toplayarak yaşayan çocuktan daha onurlu olmuyor bu dünyada. "Aman çocuklarımız" dediğimiz şey, helak ettiğimiz sloganımız oldu bizim.

Biz, Ümmeti Muhammed ticaret yapmaz, ziraat yapmaz, çalışmaz mı diyoruz? Hâşâ! Böyle demiyoruz. Ümmeti Muhammed en güzel ziraatı yapar. Üstelik de sabah namazını evinde kılar, namazdan sonra tarlasına koşar. Tarlasına öğle vakti gitmez. O sabah namazında tarlasındadır. Mü'minin sabah namazında dükkânı açıktır, iş yeri açıktır. Sabahın bereketine koşar. Öğle ezanı olunca da onun dünyadaki işi biter, namaza gider. Namazı kılınca tekrar iş yeri açılır onun. Mü'min çalışan insandır. Mü'min eli nasır tutmuş insandır. Kolesterol bağlamış değil. Elleri ayakları nasır bağlamış insan

mü'min insandır, Ümmeti Muhammed'in insanıdır sallallahu aleyhi ve sellem. Çalışmaktan nasır tutmuş eller istiyoruz biz. Yorgunluktan ferî kesilmiş, gözlerini açamaz hâle gelmiş anneler-babalar olsun evlerimizde istiyoruz. Mü'min mantığı bu mantıktır.

Bizim sorunumuz kardeşlerimiz, kullandığımız gözlük sorunumuzdur. İbadetlere gelince Ebu Bekir'i ölçü almıyoruz radiyallahu anh. E Ebu Bekir nerde biz nerde? Ama Abdurrahman ibni Avf radiyallahu anh zengin diye o herkesin ölçüsü mübarek. Gördün mü, zengin olacaksın işte. Niye zengin olacaksın? Kazanıp Peygamber'e verecek çünkü. Hâlâ vermedin? Kurbanda hisse verdi ya bir tane! Bir de kestiği kurbanın derisini de verdiyse maşallah böyle cömert nerede bulacaksın, tabi. Zaten deri kokacaktı, koyacak yer yoktu. Gözlük sorunu yaşıyoruz.

Canım Peygamber'im İmam Müslim'in rivayet ettiği hadisi şerifte ne buyuruyor: "İyi bir hayat yaşamak, Allah'a karşı nankör olmak istemiyorsanız -bu cümle çok önemli, Allah'ın verdiklerine karşı nankör olmak istemiyorsanız, nimetin kıymetini bilen insan olmak istiyorsanız- dünya hayatıyla ilgili şeylerde sizden daha düşük durumda olanlara bakın." "Hâlâ yüz elli metrekairelik dairede oturuyoruz" diyorsan kırk metrekairelik dairede beş çocuğuyla oturana bak. O kadar genişler ki dairen, bir ucundan diğer ucuna bisikletle gidersen ondan sonra. Gözlük sorunu yaşıyoruz.

Bir kardeşimiz dedi ki: "Çocuğumu televizyon dizilerinden alamıyorum. Ya kötü baba olacağım iyice döveceğim ya da alamıyorum. Ne yapacağım?" dedi. Dedim: "Bir süreliğine dizileri izlesin de reklamları izletme." dedim. "Ne demek reklamları izletme?" dedi. "Televizyonun dizisi kötü ama bitince bitiyor. Yeni dizi öbürünü siliyor. Televizyonların reklamları, sokaklarda billboardlar ölünceye kadar gitmeyecek kimlik oluşturuyor kafamızda. Tüketici, müsrif, doymaz, obur bir nesil getiriyor bu reklamlar. "Elin boş dizi seyretme" diye seni öğütüyor. Elinde bir poşet, sol elinle de ağzına götür devamlı. Devamlı yiyeceksin yoksa dizinin tadı çıkmaz. Asıl çılgınlık burada zaten.

Televizyonun reklamı, dizisinden daha kötü. Çünkü dizi kapasiteye, zevke vesaireye hitap ediyor. Reklam, tepeden tırnağa, bütün nesle hitap ediyor. Herkesi çıldırtıyor. O reklamı seyrettiğin koltuk takımını çöpe attırmayı teşvik ediyor sana. Biz ise hayatımızın sade olmasını, ihtiyaçlarımızla sınırlı olmasını istiyoruz. İhtiyaçtan fazlasının kriz nedeni olduğunu düşünüyoruz. Yağın ekmek gibi yenmemesini istiyoruz. Yağın sebzedeki katılığı gidermesi için, boğazdan kolay geçmesi için katık olması gerekir diyoruz.

Ve Allah aç bırakmaz! İhtiyacı giderilmemiş kul bırakmaz. Böyle bir Allah'tır. Buna iman ediyoruz. Afrika'dakini aç ve susuz bırakmadı! Yalan söylüyor herkes, herkes yalan söylüyor. Afrika'dakini Allah aç bırakmadı. Şahidim ne biliyor musunuz? Şahidim; buradan size kuyu açalım, su için diye gidenlere rüşvet vermeden kuyu açtırtmıyorlar orada. Niye biliyor musunuz? Çünkü bu kuyuyu sen burada açarsan, öbür kabilenin kuyusu olmadığı için onlar bu kuyuyu taş doldurup kapatacaklar akşam. "Benim yok onun da olmasın" diye insanlığı gitmiş, onun için rızıkları gitmiş onların.

Aynı açtan ölenlerin kullandığı cep telefonlarına bak! O telefon gibi kemikleri ortaya çıkmış etsizlikten-yağsızlıktan. Elindeki telefon, kemiğine benziyor. Allah kimseyi aç bırakmaz, tembeli de doyurmaz. Kuru bir odunu toprağa diksen meyve-sebze olup çıkıyor. Tembellikten yapmıyorsun. Etrafındaki denizlerden, kolunu salsan koca koca balıklar çıkıyor, beyefendi balık yemez. Kimseyi şımartmaz Allah, doyurur. Şımartmak başka, doyurmak başka. Allah aç bırakmıyor. Evet, böyle bir felakete karşı sessiz mü'min olamayız. Elbette gerekiyorsa bu sefer onları biz götürüp eğiteceğiz. Onlara makarna götürmektense oraya eğitimci götürüp: "Burnunuzun dibindeki, denizdeki balıkları niye

yemiyorsunuz ya! Başkaları gelip, bunları yakalayıp konserve yapıyor, sana konserve olarak satıyor, onu yiyorsun. Kendin elini atsan balık yakalayacak, oltaya da gerek yok. Yakalamıyorsun.” demeliyiz.

Mesele; şu kâinatı kullanma kılavuzuna uyup uymama meselesidir. Allah’ın mülkünde Allah’ın koyduğu kurallara göre yaşayanlar için huzur vardır. Kendi zevkine göre, tembelliğine göre yeni bir kanun kimseye lütfetmiyor Allah.

Kardeşlerim,

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz bize şu fani dünyanın en huzurlu, en ahenkli nasıl yaşanacağını öğretmek için gelmiştir. Bize cennete girme kılavuzu gösterdiği gibi, cehennemden kurtulma yollarını gösterdiği gibi huzurlu bir ailede, huzurlu bir sokakta yaşamayı, huzurla sofraya oturup yiyip-içmeyi de öğreterek gitmiştir.

Dünyanın en zengin kulunun tarifini yaparak gitmiştir. “Dünyanın en zengin kulu, en mutlu kulu kimdir” sorusuna yüzlerce alternatifleriyle cevap verip gitmiştir.

Şimdi bir hadis-i şerifini Allah Teâlâ’nın bizi mutlu etmek için, kolesterol sorunu, damar tıkanıklığı sorunu yaşamadan, çıldırmadan, obezite olmadan, mobilyalarda ömür tüketmeden, alışveriş merkezlerinde çıldırmadan çocuklarımızı insanca nasıl yetiştireceğimizi, doğurduklarımızı en zengin insan yapmanın formülünü öğreterek gitmiştir.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz üç şeyi zenginliğin, huzurun teminatı olarak görüyor. Bu üç şeyi yakalayan Peygamber garantili bir huzur yakalamıştır. Bunu yakalayamayan da sabaha kadar ücretsiz hatlarla dost arar durur. Sabah da akşama kadar alışveriş merkezlerinde boş boş dolaşır durur.

Kardeşlerim,

Peygamber aleyhisselam Efendimizin ifadesiyle **“فَدَّ أَفْلَحَ”** “Kurtuldu, kurtuldu!” diyor. Kurtuldu! Kim?

Bir; **“مَنْ أَسْلَمَ”** “Kim Müslüman olduysa.” **“وَيَرْزُقْ كَفَافًا”** “Yeteri kadar rızık kendisine verildiyse.” **“وَيَقْتَنَعَهُ اللَّهُ بِمَا آتَاهُ”** “Kime Allah elindekiyle kanaat etmeyi nasip ettiyse.” Formülümüz bu!

İslam, yeterli maişet ve kanaat. Dünyanın en zengin kulunun elindeki hazineler bunlar. Müslüman! Yeteri kadar akşam içecek suyu yoksa elbette sorunlu Müslüman bu. İçecek suyu var, mutfağında çocuklarına sofraya kuracak yiyecek var. **“وَيَرْزُقُهُ اللَّهُ كَفَافًا”** Yeteri kadar rızık vermiş Allah. Ve ailecek oturduklarında eş eşe bakıyor, baba-anne çocuklarına bakıyorlar. Çocuğunun tebessümüne bakıyor. Ayaklarının altında oynayan küçük çocuğuna bakıyor. Hanımına dönüp diyor ki: “Var mı dünyada bizden daha varlıklı insan be! Şu çocuğa bak, şu nimetine bak Allah’ın!” “Ek dairelerimiz yok, iş yerlerimiz yok?” “Bu çocuğu emzirmedin mi?” “Emzirdim.” “Göğsünde süt var mıydı?” “Vardı.” “Hani Allah’a şükür! Ya göğsün kurumuş olsaydı senin?”

İslam, mutfağımızda yiyecek kadar rızık ve kanaat! Servetin formülü bu. Bunlardan birini kaybeden mesela; -maazallah- İslam’ı kaybeden ölsün! Hayatın ne kıymeti var onun için. Elbette bir bardak su bulup, içemeyip damarları kurumuş birisi dertli bir kulu Allah’ın. Ve kanaatsiz insan... Vay hâline onun! Vay hâline! Onun azabı bitmez ki. İki vadi iki tır değil, iki vadi. Bir vadi bir milyon tır

herhâlde. İki vadi altını olsa doymayacak o zaten. Onu Resûlullah söylüyor sallallahu aleyhi ve sellem. Onun derdi yokluk değil. Onun sıkıntısı evinde kilolarca et bulunmadığı için değil. Bankalarda hesabı bulunmadığından değil o. Yüreğinde kanaat yok. Zavallının asıl derdi o. Asıl derdini de bilmiyor. Asıl hastalık nedenini bilmiyor.

Kardeşlerim,

Dünyanın en zengin kulu; elinde rızık bulunan ve elindekine kanaat eden Müslüman'dır. Gerisi vadiler dolusu altını da olsa aç, sefil insanlardır.

Velhamdülillahi Rabbi'l âlemin.